

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. A ratione distinctio vera formalis ex natura rei Attributorum inter sese & ab essentia eliminatur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

Contra vero Bassolis, Trombeta, & Rada inferiores à superioribus distinguunt formaliter ex natura rei, has vero illis formaliter ex natura rei identificant. Verique enim censent inter eadem extrema eiusmodi distinctionem, & identitatem non mutuum esse posse contra euidenti-
mum principium Dialecticum, in quo omnes Logicarum conuersionum regulæ nituntur. Reliqui verò Scotistæ inter eandem formalitates mutuum vel distinctionem, vel identitatem ex natura rei necessariam fatentur, vt videre est apud Merinrum supra; sed de his plura in Dialectica dedimus.

5. Sententia opposita negans inter Attributa, & Essentiam, & inter se distinctionem, ex natura rei formalem, atque ab intellectu prorsus independentem tenenda nobis, vt longe verior, est, longèque communior: Adeo vt præter Agydium, Fonseca, & Conimbricenses extra Scoticam Scholam omnes eiusmodi distinctionem in diuinis, non solum inter communia, sed & inter communia, & personalia negant. Idcirco neminem pro hac negatiua sententia retuli citato loco de Trinitate. Neque in præfati referam, quia vno ferè referuntur verbo, reliqui Theologi omnes. Quin affirmatiuum plures grauius censuris fuggant. Canariens. & Bannez ad q. 28. 1. p. art. 2. & q. 39. art. 1. & 2. Et alij apud Turrianum. Opusculo eodem. Relat. erroris in fide, eam notant: Maril. & Adan. Contra illam clamare Scripturam, & Patres. Bacon esse contra Scripturam: Zumel. ad q. citat. 1. non satis Fidei consonam: Carthusianus summis Philosophis, & Theologis aduersari: Molina, & Atrubal citatis locis 1. p. non satis esse tutam. Ruiz d. 11. de Trinit. temerariam, nec tutam appellat. Ego verò à censuris in subtilis Doctoris, & Scholæ, sententiam temperans, eorum solum fundamenta ab autoritate proponam, vt alij, quo iure ferantur, iudicium ferant. Primum enim Concil. Florent. semel, atque iterum in diuinis, adhuc Hypostasas, seu personalia ab Essentia sola ratione differre dicuntur. Atque in Rhemeni ab Eugenio 3. definitur, *In nullo sensu Catholico negari posse, quin diuinitas sit relatio*, & è contra, nec diuini hæc posse, vt alterum re ipsa ab altero, contra Gilbertum Porretanum, qui ea solum ex natura rei diuidebat teste Orthone Frisingensi apud Bazq. 1. p. d. 120. c. 1. & 2. Imò cum hæc ex natura rei, & ante intellectum distinctio vera sit, Pater, *Deitas*, aut *Deus Iustitia* in recto dici absolute, & simpliciter non poterit, sed *Deitate* Deus, & *Deus Iustitia* in ablatiuo; Iustus, vt Gilbertus aiebat.

6. Quartò: cap. Damnamus, & cap. Firmiter de summi. Trinit. & Fide Cathol. ex Concilio Lateranensi, esse idem omnino Personas, etiam cum Essentia omnino simplicissima, nec esse quæritatem, neque vltiorum Trinitate numerum definitur. Si autem distinctio hæc in diuinis vera, nec solum per rationem, & ficta sit, non quæritas solum, sed longè amplior numerus, seu centenas (vt ait Bernardus 5. de Considerat.) in Deo erit. Quæ omnia consensui Sanctorum Patrum, qui Dei summam simplicitatem, omniumque, quæ in Deo sunt identitatem inter se veram absolute, ac proinde cuiusvis diuini prædicati de quouis alio, abstractis nominibus, prædicationem, neque aliter ea, quam per rationem distinguimus summo consensu, & fatentur, semper & docent, minime coherere, sed aduersari videntur; & quamquam ob mysterij Trinitatis arduam, & difficultatem, quæ ex illo imbecillitati, ac tenuitati nostrarum mentium opponuntur, in eam sententiam agi ponnihil excusationis haberet, tamen eam etiam in communibus Dei Prædicatis defendere omnem rationabilem, excusabilemque aulum prætergredi videtur. Nec satis est quod his ab autoritate petitis argumentis, diuersimodè Scotistæ respondent. Nimirum, maiorem Identitatem, Vnitatem, ac Simplicitatem in re, quæ pluribus prædicatis, & formalitatibus ex parte obiecti diuersis constat, esse prorsus chimericam, & impossibilem: *Id* aquè responsio hæc, atque sententia ipsa Patribus, & Conciliis aduersatur, cum neget possibilem Veritatem, Simplicitatem, & Identitatem omni distinctione, compositione, ac diuisione vera, & quæ rationis puræ non sit, prorsus immunem: cum eam Patres, & Concilia præfata, & possibilem esse, & Deo adesse de facto desinunt.

CERTAMEN II.

A ratione distinctio vera formalis ex natura rei Attributorum inter sese,

et ab Essentia eliminatur.

1. VT ea nunc mittam, quæ in Logicis vniuersim de-
di, & quæ ex Dei, ac diuinorum omnium summa Vnitatem, Simplicitatem, atque reali Identitate, & nuper ex Patribus tergi, fusiūque, dedi citato loco de Trinitate. Et fusiū adhuc de Simplicitate, & Vnitate Dei agens, contra eiusmodi distinctionem persequar: Arguo primo discursu quem contra eam eiformaui citato loco de Trinitate, ostendens emolliendis arduitati, & difficultatibus, quæ in mysterio Trinitatis occurrunt (ob quales primum Scotus, subtimidus tamen, in eam sententiam fuit actus) distinctionem formalem ex natura rei ante, atque independentem prorsus ab omni actu intellectus, nullatenus inferuire; ac proinde sine vilo fructu sententiam tot difficultatibus, periculique in bona Theologia, imò & Fidei puritate, plenam, inductam in Scholas fuisse, meritoque à communibus Dei prædicatis (in quibus ea subfata, neque vmbra difficultatis est. Ea vero superfluit, & admissa tot difficultates ebulliunt) omnino esse relegandam. Difficultates mysterij Trinitatis ad duo capita reuocantur. Primum ad eas, quæ ex illo principio notissimò: *Quæ sunt eadem vni tertio, sunt eadem inter se*, suboriuntur in Trinitate. Alteram ad eas, quæ non nisi cum contradictione de Deo, ac Persona, & Personalitate quauis diuina, verificari posse videntur.

2. Difficultatum primi generis ex illo principio in hoc mysterio suborientum exemplum sit. *Quæ sunt eadem vni tertio, sunt eadem inter se*: sed Personæ diuine sunt eadem vni tertio Essentia: ergo sunt eadem, seu idem inter se. Dicit Scotista distinguendam maiorem: quæ sunt eadem vni tertio identitate omni reali, tam strictè reali, quam reali formali ex natura rei, sunt eadem inter se, esse verum; altera solum, falsum: Personas autem esse easdem vni tertio Essentia, altera solum identitate reali, strictè nimirum dicta, non autem reali etiam formali ex natura rei; sed hoc effugium inane esse, sic ostendo ex dictis citato loco de Trinitate. Etenim eius generis & ordinis identitas extremorum inter se fore illud principium dicit, cuius fuerit eorum identitas cum tertio, non ordinis, & generis alterius, vt per se patet: alioqui liceret eadem facilitate dicere, non currere illud principium, nisi de extremis identificatis vni tertio omni genere identitatis, rationis etiam. Constans ergo, & per se notum est, ex identitate extremorum cum tertio in vno genere eorundem inter se, in illo genere identitatem inferri; atque identitatem, seu distinctionem in alio impertinenter prorsus se habere, vt in illo inferatur, vel non inferatur; atque identitas realis strictè Patris, seu Paternitatis, Filiique, & Filiationis cum Essentia adeit ex Fide: ergo ex illa identitas realis strictè inter se inferatur, quin obit distinctio formalis, ex natura rei ab intellectu omnino independens, requiriturque formalis ex natura rei eorundem extremorum cum Essentia, identitas. Denique ex hac solutione inferitur, ex identitate reali stricta, seu specialiter dicta Attributorum cum Essentia, eorundem inter se identitatem realem nullatenus inferri posse; sicuti neque aliorum prædicatorum rei eiusdem in creatis, vnde omnis syllogistica forma cessaret: quia neque Attributa cum Essentia, neque alia prædicata rei cuiusvis, cum aliquo eius prædicato formalem ex natura rei identitatem habent, sed solum realem specialiter dictam identitatem.

3. Difficultatum secundi generis exemplum sit, vulgaris illa etiam contradictio, de eadem realiter specialiter, seu strictè realiter dicta entitate Patris. De qua eadem reali entitate verum est dicere: *Essentia Patris communetur, atque Paternitas seu Relatio, ac Personalitas Patris* non

non communicatur. Atqui Paternitas, seu Relatio, ac Personalitas Patris eadem realiter est cum Essentia Patris: ergo de eadem entitate duo contradictoria verificantur, vel fatendum contra fidem erit; vel utrumque communicari, vel neutrum. Hæc autem, admissa etiam distinctione formali ex natura rei eodem modo contradicant, si contradicunt sine illa: ergo ea etiam admissa difficultates secundi generis ex contradictoriis, quæ videntur in mysterio Trinitatis admittenda, eodem modo perseverant. Minor probatur: quia tunc est contradictio, cum eo sensu, quo contradictoria prædicantur, vnum idemque ipsum est, de quo prædicantur: atqui in eo sensu, in quo prædicantur, communicari Paternitatem, & non communicari Essentiam, Essentia & Paternitas vnum idemque ipsum est, etiam admissa distinctione formali ex natura rei: ergo etiam admissa, eadem vi, & robore perseverant contradictoria quo ea seclusa stabant, si stabant. Minor hæc probatur quia communicari, & non communicari dicuntur in sensu reali strictè tali de Essentia, & Paternitate: atqui admissa etiam distinctione Essentia, & Paternitatis, formali ex natura rei, Essentia & Paternitas in sensu reali strictè, & specialiter tunc vnum idemque ipsum sunt per ipsos Scotistas, & per fidem: ergo, ea etiam distinctione admissa, in eo sensu, quo contradictoria prædicantur de Paternitate & Essentia, vnum idemque ipsum est subiectum.

4. Solum respondere possent Scotistæ ad contradictionem veram requiri, quod subiectum, de quo utræque contradictionis pars prædicatur, debeat esse idem, omnino identitate, non solum reali, speciali, & stricto sensu, sed etiam reali formali, & ex natura rei, quod est negare primi syllogismi maiorem. Ea vero probata à nobis est. n. 2. in refutatione similis solutionis, argumento primo adhibita. Etenim ex ea inferitur etiam seclusa distinctione ex natura rei formali, sola rationis distinctione, saluari eiusmodi contradictiones in hoc mysterio posse, si alius sensus ab eo, in quo prædicata contradictoria dicuntur, distinctio eorum, de quibus dicuntur, sit satis, licet in illo ipso sensu, in quo de eis dicuntur, habeant omnino identitatem. Sed ut ibi dicebam, si forma contradictionis persistat eodem omnino sensu, quo prædicata subiectis conueniunt, ac verificantur esse idem ipsum vnumque satis est, neque alio sensu, & ordine esse ad destruendam contradictionem est satis: quare neque Essentia, & Paternitas in alio quouis sensu distinctionem ad contradictoria vitanda satis esse. Alioquin illud argumentum ipsum contradictoriorum dictorum, quo Scotistæ alios ad suam ex natura rei formalem distinctionem Essentia à Paternitate, per trahendos putant, vim nullam habet. Est enim eiusmodi Paternitas non est Filiatio: Essentia est Filiatio: atqui Paternitas, & Essentia sunt idem: ergo idem est Filiatio & non est Filiatio. Inquit enim ab his. An eo sensu, quo de Paternitate prædicatur, ac verificatur non esse Filiationem, & de Essentia esse Filiationem, siue non esse idem cum Filiatione, & hanc esse idem cum Filiatione. Satis sit Paternitatem, & Essentiam esse idem, ut sit vera contradictio? an satis sit quod alio sensu, & genere identitatis Paternitas, & Essentia non sint idem, ut contradictio vera non sit? si hoc extremum, distinctione obiectiva purè rationis, ei satisfieret, si primum (quod per se quidem notum est) contradictoris suis, nec ipsi satisfaciunt, cum ad aliud genus, & sensum distinctionis formali ex natura rei recurrant, distinctum ab eo, in quo Paternitas non esse idem cum Filiatione, & Essentia esse idem cum Filiatione vere dicitur.

5. Arguo tertio: vel distinctio formali ex natura rei ubicumque addit, facit, ut res eadem, inter cuius prædicata inueniuntur, possit prædicata aliàs contradictoria, ut communicari, & non communicari, vel alia similia, subire: vel secus? si hoc extremum: ergo, quod in Patre diuinum facit, non est distinctio ex natura rei formali Scotica: sed aliud speciale, nempe Dei infinitudo, atque eminentiale esse, identitatisque summa, quæ aliàs impossibilia, siue eorum fundamenta adunat. Patet: nam si ea sola distinctio id præstaret ubicumque adderetur, idem præstaret. Si autem dicas idem præstare ubique rerum, in quibus sit: ergo & in creatis idem præstat. Quid ergo adeo arcanum, & mentis nostræ caput

Christoph. de Ortega, de Deo Vno. Tomus I.

superans, est in Trinitatis mysterio, ut eius, ne possibilitas quidem, sub discursu nostri vires assequenda veniat, ut Patres, & Theologi vno ore, & sententia fateantur. Cum possibilitas similis in creatis, huius distinctionis beneficio facillimè à discursu nostro deprehendi queat? Imò cur inde realis communitas nature superioris cum inferioribus, quæ inter se realiter distinguuntur Platonicè, tantopere à Philosophis omnibus, Scotistis etiam, exhibatur, cum contradictiones omnes, ad quas ea sententia cogitur, huius formali distinctionis ex natura rei subsidio facillè superentur? hoc ipsum argumentum conficitur in alia difficultate, ex illo principio: *Quæ sunt eadem vni tertio, sunt eadem inter se*: quæ omnino euacuatur hac distinctione, ac proinde Trinitas, non mysterium, sed res facillè perceptu erit, atque opinio illa Platonicæ, quæ similem difficultatem patitur, ob eamque tandiu ab Scholis exulauit, cum debito honore postliminio longissimo reuocata, erit ad Scholas reducenda, ut perpetuas ibi Scotistis sue huius gloriosissimæ reductionis autoribus gratias agat. Maxime, cum prædicari communis eadem sit definitio, quare, & realis formali ex natura rei omnium realiter distinctorum inferiorum identitas conuincetur, si prædicatorum rei eiusdem definitionum diuersitas satis (iuxta Scotistas) sit ad formalem ex natura rei eorum distinctionem ascendendam.

6. Ex his, quibus distinctio formali ex natura rei, prorsus ab intellectu independens inter Personalitatem, & communiam (ubi commodi aliquid afferre posset) inutilis ostenditur efficaciter satis à diuinis Prædicatis communibus inter se (ubi nullius est fractus) relegatur, ut initio dicebamus. Sed reuertitur ab his specialiter. Etenim ea solummodo distincta quouis modo à parte rei, atque omnino ab intellectu independentem asseri in diuinis possunt, quibus independentem ab intellectu repugnat omnimodè identificari: aut his prædicatis personalibus, vel formaliter, vel fundamentaliter relatiuis (ut modo à sententiis abraham circa constitutionem, & distinctionem formalem personarum) seu Relationibus Producentis, & Producti repugnat omnimodè identificari in diuinis, non autem prædicatis communibus, quæ neutro modo relatiua sunt: ergo, licet in personalibus distinctio formali ex natura rei, ab Essentia, & realis specialiter dicta inter se ab intellectu independentes, admitterentur in communibus, (cuiusmodi sunt Essentia, & Attributa) admitti nullatenus possunt. Minor videtur dogmatica, ex illo axioma: *In diuinis omnia sunt vnum, nisi obuiet relationis oppositio*. A Patribus, & Concilijs tradito, totaque Theologia suspecto: quod in sensu realis distinctionis à nemine Catholice negari potest: imò neque in sensu formali, nisi de fundamentaliter relatiuis, est formaliter absoluta metaphysicè sint, ut nos censemus. Maior verò à nemine adhuc Scotista negatur. Sin autem illud *Omnimodè*, durissimè ipsis sonet. Probatur ex summa Dei Simplicitate reali, Secundo quia, quæ nullo modo repugnant inter se à parte rei, & independentem ab intellectu, omnimodè identificari à parte rei, atque independentem ab intellectu debent, ex prædicato infinitatis Essentie physice Dei. Denique: quia inter non relatiue, siue formaliter, siue fundamentaliter opposita, non solum vnitas realis à Concilijs, & Patribus asseritur, quæ de Vnitate strictè reali satis videretur explicari ab Scotistis, sed & distinctio realis negatur. *Nec est distinctio, nisi obuiet relationis oppositio*, quo omnis distinctio à parte rei, seu realis à diuinis aboletur non oppositis relatiue alterutro modo: ac proinde ab omnibus prædicatis communibus. Quod autem communia prædicata, neque formaliter, neque fundamentaliter opposita sint relatiue, seu relationibus producentis, & producti negari non potest: quia aliàs innumere processionis communium inter se, & ab Essentia fieri tenebuntur. Nec valet, ea axiomata intelligi de distinctione, & vnitatem strictè reali, quarum altera, non nisi in ita oppositis est, vnitatemque realis stricta, seu specialis in ita non oppositis; non autem de distinctione reali formali, seu ex natura rei, atque vnitatem reali formali, seu ex natura rei: quia illa negatio distinctionis à parte rei omnem abolet distinctionem inter relatiue non opposita, ut dixi.

G 2

Secundo;

ORTEGA
In a part
D Via

Secundò: quia non est eue prædicata communia distincti-
gui sine ea oppositione, formaliter ex natura rei valeant,
non autem realiter. Denique distinctionis formalis ex
natura rei independenter ab intellectu, & distinctionis
absolutæ, & strictæ realis diuersitatem vocum solummodo
esse ostendimus fusè citatis locis, maxime controuers.
2. dialect. Denique quæ pro hac sua sententia Scotistæ
opponunt leuissima sunt, neque in diuinis maiorem diffi-
cultatem, quam in creatis habent, præter argumentum
contradictorium, & vnius tertij, quod æque eos in sua
distinctione ex natura rei premit, vt vidimus: quare nihil
hic pro eis opponam, tunc quia soluta facillima, tum quia
ea omnia in Logica discimus.

Q V Æ S T I O V.

*An Attributa diuina virtuali reali di-
stinctione, & inter sese, & ab Essentia
distinguantur?*

Item etiam agimus de Attributis strictæ acceptione
dictis, id est, prædicatis necessariis Dei Essentiam
metaphysicè consequentibus. De contingentibus
enim, an ab Essentia, & communibus realiter virtualiter,
& distinguantur, & producantur, ad controuersiam de
Voluntate Dei spectat, disputare.

C E R T A M E N I.

*Affirmantis sententiæ Doctores, & ex-
plicatio & distinctionis huius virtuali-
tis realis antiquitas.*

Patrum inuentorem innumeramque sequentium
doctam turbam penè recensimus controuers. 2.
dialect. d. 1. q. 2. & controuers. de Trinit. d. 8. q. 2. cer-
tam. 2. n. 1. pro qua addo Atriagum ibi citatum, longius
tamen post illa nostra scripta eiusmodi distinctionem ad-
struentem 1. p. d. 42. sect. 5. Albiz tractatibus de Scien-
tia, Voluntate, & Trinitate. Falsolum 1. p. q. 4. art. 2.
n. 99. Quedo controuers. 4. met. pun. 4. & Murcianus Re-
centiores. Quid autem distinctionis virtualis (de qua
hic) nomine veniat intelligendum, atque ab his Doctori-
bus intelligatur eo cert. 2. aperimus, vbi illam esse vir-
tutem, seu capacitatem rei eiusdem formaliter realiter
ad suscipienda prædicata contradictoria, quod nunc ab
eadem realiter entitate prorsus eadem suscipi, aut recipi
verè minime possunt: siue (vt eorum, qui eam tunc vo-
cabant ipsi vtar) distinctum virtualiter realiter est, quod
eum idem omnino reipsa sit in ordine ab subeunda reali-
ter contradictoria perinde se habet, ac si distinctum
foret.

2. Distinctionem hanc inter Personalitatem, & Commu-
nitatem citati omnes defendunt, atque inter prædicata neces-
saria, & libera, ad quæ in necessariis huius virtualis di-
stinctionis beneficio, potentiam etiam virtutem plerique
ex eis farentur, vt controuers. de Voluntate videbi-
mus, vbi huius virtualis potentie Patronos numerabimus,
ac per otium impugnabimus. Ceterum ex eis plerique
etiam in communibus, ac necessariis Dei prædicatis eius-
modi distinctionem realem virtutem non negant solum,
sed prorsus abhorrent, vt chimericam, ac sine fundamen-
to vilo in eis inductam: imò, non sine mysteriorum fi-
dei nostræ iactura, irreuerenter, cuius sententiæ præcipui
defensores sunt Murcianus Recentiores, & quidem eiusmo-
di distinctionem inter necessaria Dei prædicata sine vlla
rationis vmbra, ac fundamenti momento, ac tandem cum
magna mysteriorum fidei nostræ irreuerentia adhiberi, ex
dicendis, cert. 2. aperte constabit.

3. Ex eis autem, qui vel inter communia & perso-
nalitatem, prædicataque libera, & necessaria Dei, vel etiam
inter omnia diuina, etiam necessaria prædicata realem
hanc iuxta memoratas sententias virtutem distinctionem
recognoscunt, ita hanc virtualitatem, seu æquivalentiam
distinctorum, prædicatis diuinis tribuunt, vt eis realiter
distinctis in ordine ad totum, seu ad omnia munera, quæ
eis ita realiter distinctis competunt, attribuant; in quo
& ab intelligentia, & definitione realis virtualis distin-
ctionis, quam defendunt, & à ratione aperta deficiunt, &
in plura incidunt absurda: quod ipsum de quavis æqui-
valentia, aut virtualitate rei huius, respectu alterius di-
ctum puta. Etenim cum virtualitatis Essentia, ac definitio
sit æquivalentia rei vnius, & eiusdem pluribus, & diuersis
realiter in ordine ab subeunda prædicata contradictoria:
atque possint distincta virtualiter, ita habere se in ordi-
ne ad aliqua, quin in ordine ad alia distinctorum munera,
ac si distincta essent, se gerant; non statim distincta vir-
tualiter sunt quoad alia munera distinctorum realiter, ac
si distincta realiter forent, se gerere debent. Rationi
etiam deficiunt: quia, quæ omnia omnino munera distin-
ctorum subeant non virtualiter, & æquivalenter, sed reali-
ter etiam formaliter distincta erunt. Æquivalentia enim
alicui in omnibus, & per omnia, non æquivalentes solum,
sed realis formalis identitas cum illo est: vt patet in vi-
no æquivalenter, & virtualiter calido, si enim in omnibus,
& per omnia, ac non solum in causando calore, huic
æquivaleret, calidum certè realiter formaliter, ac non
solum virtualiter esset. Absurda, quia innumera, & facile
deducibilia omittit.

4. Hinc etiam præcautus est virtualem realem distin-
ctionem, vbius sit, admittentibus error alius, qui eis fa-
cile, & virtualis sue distinctionis definitione, possit ob-
reperere: Ex quo etiam nonnullis obiectionibus possent
irritari. Nimirum ad virtutem distinctionem realem,
licet in subeundis contradictoriis æquivalentia realiter
distinctis requiratur, non tamen esse opus, vt omnia con-
tradictoria, quæ distincta alia realiter formaliter subire
possunt, imò, nec, quæ pro libito quisque voluerit ex iis,
quæ ipsi occurrant, debeant realiter virtualiter distincta
subire. Etenim cum vnum solum contradictorium, verè
tale, nequeat idem realiter, atque vnum reipsa subiectum
subire, quod realiter vnum est, si vnum solum, alius verè
contradictorium respectu alterius subeat, licet plura alia
contradictoria non subeat, imò subire nequeat (vt potest
contingere) vt distingatur realiter virtualiter, satis ha-
bebit.

C E R T A M E N II.

*Realis virtualis distinctio inter Attribu-
ta Necessaria inter sese, & Essentiam
minime admittenda.*

Vniuersum verò, realem hanc virtutem distin-
ctionem in diuinis, adhuc inter communia, &
personalitatem, atque inter prædicata necessaria & contin-
gentia, seu libera diuina constanter negant Valq. 1. p. d.
117. & d. 121. Granados controuers. 1. tract. 3. d. 5. sect. 3.
Alarcon tract. 1. d. 4. cap. 2. tract. 3. d. 4. cap. 7. tract. 5.
d. 2. cap. 7. Luis Torres p. 1. select. cent. 4. dub. 35. (qui
duo contra eiusmodi distinctionem plus odij, stomachi,
dictiorum, & inanium censurarum, quam rationum af-
ferunt) & alij apud ipsos, quibus ego consensui, eandem
realem virtutem distinctionem, tam à creatis controuers.
2. Dialect. d. 1. q. 3. quam à diuinis etiam inter communia,
& personalitatem d. 8. de Trinit. q. 2. cert. 2. Et inter commu-
nitatem necessariam, & libera hoc tomo controuers. 3. d. om-
nino relegans. Quare in præsentium potiori eam iure
inter prædicata diuina communia, & necessaria (eiusmo-
di Essentia, atque Attributa Dei sunt) prorsus reicio, in
qua conclusione non solum cum proximè recitatis abso-
lutè, atque vniuersim eam in diuinis negantibus conue-
nio, sed etiam cum plerisque eorum, qui ea inter perso-
nalitatem & communia, atque inter necessaria, & libera ad-
milla,